

Știam

Alina Drăgan

Știam că sunt eu...
Știam că sunt eu aia de
Acolo,
Un fir de nisip uitat
Într-o clepsidră
Blocată în propriul
Timp, crezând
Că-l măsoară
În iluzia sa amară...
Știam că sunt eu
Aia care
Traversează oceanul
Înecându-se în el
De atâtea ori,
Ca-ntr-o eternă dilemă,
Repetându-se pe portativul
Sau stingher...
Credeam ca voi rămâne
În acel eter-
Neschimbată, purtându-mi
Mândră visul
Ca pe un cortegiu
Patetic și solemn...
Credeam că știu mai multe
Despre mine,
Dar m-am înșelat în
Ridicolul meu îndemn...
Știam ca sunt eu aia care
Își va da singură semn,
Dar rămân mută
În fața neputinței mele
Ca-n fata unui
Destin depășit și lipsit
De fler...
Credeam că m-am lepădat
De mine și mi-am
Crucificat temerile
Într-un spațiu îndepărtat,
Dar amar
Se pare ca m-am mințit,
Cărându-mi bagajele
Într-un și mai penibil
Laitmotiv.

Scenariu avariāt,
Sufletul meu se luptă
Cu mine ca
și când eu l-aș
Fi înjunghiat...
Probabil ca l-am uitat...
Probabil ca pe mine
M-am uitat...
Știam că sunt eu aia
De acolo,
Dar...poate în
Urma altui semănat...
Știam...sau poate nu...
Credeam...sau poate nu...